

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ב' בשבט תשפ"ד | פרשת וארא | 12.01.24 | גליון מס' 3327

מלחמת 'חרבות ברזל'
העלון (כבר לא רק) במלון - גיליון 13

פס הקסף המלוח
שולח אלי אותות נחמה
מהמקום הנמוך בעולם.

פס הקסף הזרח
עולה ועולה עד לפסגות ההרים
כמחנה
מרחיב את לבי
למרחקים.

פס הקסף הקולח
רק נמצא ומתהדד
השמש זורחת, ילדה,
זורחת מאד.

מרימה את עיני
מעבר לענן אפר גדול וכבד
פסים של נחמה
זוהרים מלמעלה
למקום הנמוך בעולם.

עולמית אולף - כץ

תודה להילה ערמוני, בתה של צ'פי רויך, ששלחה לנו את השיר.
ובהזדמנות זו נצרף ברכות חמות לצ'פי, להחלמה ולהתחזקות לאחר הניתוח. רפואה שלמה!

ל"ז השבת באילון נבו ים האלח

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 35
מנחה	16: 45
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	17: 50
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
קידוש מרכזי בחדר האוכל	18: 30

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
פרשת שבוע (באולם תמר - גן דקל)	11: 15
תפילת ילדים (במשחקיה)	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 25
שיעורו של נעמה סט ואמירת תהילים (במשחקיה)	16: 45
שיעור בהלכה	17: 25
צאת שבת	17: 35
ערבית והבדלה בלובי	

במשך השבוע

מנחה 16: 40

לחברתנו היקרה רותי שלוין
תנחומינו הכנים מעומק הלב
עם פטירתו של אחיך
יצחק סמסון ז"ל.
מי ייתן ולא תדעו דאבה עוד.

פרשת תולדות

סיפור יציאת מצרים הוא סיפור הצלחה שעלילתו דרמטית: עם חלש של עבדים המצליח להשיג חירות במאבק עם המעצמה העולמית של העת העתיקה... סיפור יציאת מצרים הוא סיפור ציורי ביותר וגדוש אפקטים. יש בו אלמנטים שנראים הומוריסטיים, כמו מכת הצפרדעים, כמו גם אלמנטים מפחידים – היאור שהופך לדם, החושך המוחלט וכדומה. ואחרי שנראה שמוצו כל האפקטים, מתרחש האפקט הגדול מכולם – קריעת ים סוף. גם מקום התרחשותו של הסיפור תורם לאווירה המכושפת: לא במדינה סתמית ואפורה, אלא בארץ של קסם ומסתורין, במצרים של פרעונים ומומיות, קוסמים ופירמידות. השילוב בין רקע, עלילה ואפקטים מצית את הדמיון. לא פלא שהסרטים שנעשו על יציאת מצרים, מ"עשרת הדברות" של ססיל דה מיל ועד "נסיך מצרים" של דרימוורקס, היו לשוברי קופות.

לכאורה מזל גדול שכך, שהרי מדובר באירוע מכוון בתולדות עם ישראל שמסופר ונלמד למעלה משלושת אלפים שנה. בכל יום יש חיוב להיזכר בו, ובליל הסדר יש חיוב לספר אותו, ואם מצווה עלינו לספרו, מה טוב שהסיפור ערב לדמיוננו.

אך מתברר שיש כאן כוונת מכוון: כאשר התורה מגוללת בתחילת הפרשה שלנו את תולדות האירוע המכוון של עם ישראל, אירוע בעל חשיבות היסטורית מובהקת, אלוהים מגלה למשה שהוא יקשה את לב פרעה, ופרעה יסרב לשחרר את עם ישראל למרות המכות שישית עליו. אך לשם מה ה' מכביד את לב פרעה?

כשהייתי ילד חשבתי שהכבדת הלב נועדה להעניש את מצרים, אולם בפסוקים מפורש נימוק אחר לחלוטין: "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים" (שמות י', ב'). לא די היה לקב"ה להוציא את ישראל ממצרים, הוא רצה ליצור סיפור מרשים שאפשר יהיה לספר אותו לדורי דורות, וממילא היה חייב ליטול מפרעה את בחירתו החופשית כדי שלא ישחרר את בני ישראל ממצרים מוקדם מדי.

הסופר פול אוסטר אמר ש"סיפורים קורים לאנשים שמספרים סיפורים". כנראה שסיפורים קורים גם לעמים שמספרים סיפורים. הצד הסיפורי של יציאת מצרים התרחש כדי שיהיה סיפור לספר, והעובדה שעם ישראל סיפר את הסיפור הזה במהלך הדורות הולידה סיפורים חדשים, כאשר כל דור ודור קורא את ההווה לאור העבר, ומתוך כך מעצב את זהותו. "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים" (משנה, פסחים י', ה'). הרב יונתן זקס, רבה הראשי של אנגליה לשעבר, אמר פעם שהיחס בין עם ישראל לסיפור יציאת מצרים אינו כשל עם שיש לו סיפור, אלא כסיפור שיש לו עם.

(בהמשך מדבר הרב יעקב נגן על ההשראה שהעניק סיפור יציאת מצרים לתנועות, וגם לאנשים בודדים).

הרב יעקב נגן, "להתאזרח ליום חדש: קריאה מתחדשת לתורה ולחיים", 2013.

עמ' 113 – 115.

דבריו של הרב נגן העלו בי מחשבות באשר לסיפורים שאנו מספרים בימים אלו על המלחמה הקשה. סיפורים שאנו מספרים, כמו גם סיפורים להם אנו מקשיבים (או צופים) באמצעי התקשורת השונים. ושוב התחזקה בי התחושה כמה חשוב לספר, לתעד, לצלם ולרשום את הדברים – עבורנו, כאמצעי שיסייע בעיצוב זהותנו, ועבור הדורות הבאים אחרינו. מוזמנים כולכם להשתתף בפרוייקט שימור הסיפורים של קהילת סעד בתקופה זו. (חגיגת).

משפחת גלית וישראל זיסק ממשוואות יצחק פנו אל המערכת בבקשה שנפרסם את מכתב ההערכה שקבלו מנשיא המדינה לאחר נפילת בנם נריה ז"ל. אנו מפרסמים כמובן את המכתב ושולחים שוב את השתתפותנו בצער ובאבל המשפחה. מן השמיים תנוחמו.

נשיא המדינה
رئيس الدولة
THE PRESIDENT

ירושלים, כ' בטבת תשפ"ד
01 בינואר 2024

לכבוד
משפחת זיסק

משפחת זיסק היקרה,

המערכה הקשה שבה נתונה מדינת ישראל, אשר נכפתה עלינו בידי אויב אכזר וצמא דם, מציבה כנגדנו שורה של איומים, מדרום ועד צפון. עמידתנו הנחושה בעת הזאת שבה עומדים עלינו לכלותינו, נשענת על מחויבותם, מסירות נפשם ואומץ ליבם של מיטב בנינו ובנותינו, לוחמי צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון ומפקדיהם, בסדיר ובמילואים. מלחמה זאת גבתה מכם, לדאבון הלב, את המחיר הנורא מכל.

יחד עמכם, אבל העם כולו "על זיו העלומים וחמדת הגבורה וקדושת הרצון ומסירות הנפש של הניספים במערכה הכבדה", ובהם יקירכם, סרן (מיל') נריה.

מאז נודע דבר נפילתו של נריה, למדתי להכיר מעט את סיפורו: בוגר המכינה הקדם-צבאית בעלי, אשר ניכר באהבתו לעם ישראל, תורת ישראל וארץ ישראל. איש שהיה מסור מאוד באהבתו לבני משפחתו וכן חובב גלישה מושבע, שחקן כדורסל מוכשר ואוהד של קבוצת מכבי תל אביב. למדתי כי נריה קטע את הטיול הגדול שערך בדרום אמריקה לאחר שירות הקבע שלו, וזאת כדי שיוכל לתרום את חלקו למלחמה, ומאז הגעתו היה מגויס למערכה; אך לדאבון הלב, בעודו ממלא תפקידו כמפליג שריון בגדוד 52 של חטיבה 401, נפל בקרב במרכז רצועת עזה, והוא בן 24.

"הַכָּחַל בְּאִוִּיר יַלְדָּ וַיִּחְוֶיר אַחֲרֵי זֶה; מִה שְׁהִיָּה הוּא לֹא שְׁהִיָּה אַחֲרֵי זֶה; דְּבָר לֹא יִכְסֶּה אֶת הַחֹר בְּחִזָּה אַחֲרֵי זֶה", כך כתב המשורר גיורא פישר, אחרי ששכל את בנו – מרום - בפעילות מבצעית בגינין; וגם אתם יודעים על בשרכם, למרבה הצער, עד כמה החור בחזה פעור, עד כמה הכאב חריף, עד כמה דבר לא ישוב להיות כשהיה.

אין דבר שיוכל לאחות את השבר, אך אני מבקש לשלוח לכם בשם העם בישראל כולו חיבוק חם, ואת השתתפותי הכנה והעמוקה בצערכם הכבד; ולהבטיח לכם שליבנו ומחשבותינו איתכם בשעתכם הקשה מנשוא.

את שליחותו של נריה ישלימו קציני צה"ל וחייליו, ועמם כל אנשי כוחות הביטחון, הפועלים במסירות, בנחישות, באמונה ובתחושת שליחות, להכרעת האויב. ניצחוננו זה יהיה מימוש מחויבותנו לכלל הנופלים במערכה, ובהם נריה יקירכם.

יהי זכרו ברוך ונצור בלב העם לדור דור.

"בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר".

שלכם,
נשיא המדינה,
יצחק הרצוג

יצחק הרצוג
נשיא המדינה

שיח קהילתי – "היא מט אצור נכוננו לנו" – הסיבה אסא

ביום ראשון האחרון התקיים במלון נבו ים המלח שיח קהילתי בנושא "המסע חזרה לסעד". במסגרת השיח הציגו דוברים שונים את עמדתם האישית, או את לבטיהם ביחס למתווה החזרה לסעד: מתי ואיך לחזור? באלו תנאים, אם בכלל, לחזור, וכן ציפיות ומחשבות על "היום שאחרי".

פתחה את הערב מנהלת הקהילה שלנו שרון בראל אשר עמדה על חשיבות הדיון על מנת שנהיה אקטיביים ומוכנים ביום בו נוכל בע"ה לשוב לסעד. כן הדגישה את חשיבות ההקשבה וההכלה בלב פתוח, גם של דעות סותרות. דרורית וייס הנחתה את הדיון בחן ובשכל טוב, והדוברים, אשר שיתפו אותנו בפתיחות ובנדיבות היו אורך ברנע, שחר סמיט, תמר אייל, תדהר ג'קסון רעיה מזרחי-צדיק והדס לוי. לאחר הצגת הדוברים השתתפו רבים מן המאזינים בדיון והעלו נקודות נוספות למחשבה. למעלה מ-200 חברים לקחו חלק בערב, חלקם במלון וחלקם ב"זום", והדבר מצביע על חשיבותו של הדיון. אנו מביאים כאן חלק מדברי המשתתפים ומוזים להם על נכונותם לקחת חלק פעיל בדיון.

רעיה מזרחי-צדיק

אני במצב של מחשבה לא מספיק מגובשת. לדעתי, כאשר הצבא, המדינה והנהלת הקיבוץ יגידו שאפשר לחזור - זה יהיה הרגע שנכון בעיניי לחזור, אומנם בלב קצת חושש, כי חווינו פגיעה קשה באמון. חזרה - בתנאי שהמציאות הביטחונית תאפשר חיים בקיבוץ. הלוואי שהייתי יכולה להאמין שחוזרים רק אחרי שלא תהיה יותר עזה... אבל מכיוון שזה לא יקרה - אסכים לחזור כאשר אפשר יהיה להבטיח לנו מציאות חיים ביטחונית נורמלית. מבחינתי, אני צריכה שני דברים בשביל לחזור:

1. מסגרות חינוך

2. נוכחות צבאית בסעד

את **מסגרות החינוך** נחליט שפותחים כאשר הצבא, המדינה והמועצה מאשרים שמספיק בטוח ומותר לנו לחזור, וכך גם למשפחות עם הילדים במסגרות יהיה יותר קל לחזור. ובקשר ל**נוכחות הצבאית בסעד** - אני יכולה להבין אנשים שזה מרתיע אותם, אבל במציאות שמדברים על "היום שאחרי" ועל מי ישלוט בעזה, כל עוד הם קרובים יש חשש קיומי - כוח צבאי מבחינתי מייצר הרתעה ומייצר ביטחון. בנוסף, אני מאמינה שכל אחד יכול לשקול את השיקולים שלו מתי לחזור, ומתוך כך מתבקש שהחזרה תהיה בצורה הדרגתית. מי שמתאים לו כבר עכשיו לחזור לסעד - אני מעריכה את הנכונות, וגם חושבת שצריך לחשוב איך מקדמים מוסדות קהילתיים שיפעלו בצורה מצומצמת.

תדהר ג'קסון

אציין שהתשובה לשאלות שלפתחנו משתנה מדי שבוע, יחד עם הערכת המצב. דעתי העקרונית עם זאת היא שמדינת ישראל, וצה"ל בראש ובראשונה, צריכים זמן. התפקיד שלנו כרגע הוא לתת להם את הזמן. החיפזון להחזיר את התושבים, תהא הסיבה שתהא, גורם לקידום פתרונות אנכרוניסטיים ולא רלוונטיים, כמו קירות הסתרה או פרימטר שלא ברור מה הוא נותן.

אני לא חושב שהצבא או הממשלה עוקבים בדריכות אחרי כל משפחה שחוזרת לקיבוץ או עוזבת את המלון, אני כן יודע שהצבא צריך גב ציבורי להמשך לחימה (בשלב ב' או ג' לפי הגדרותיו) ואם אנחנו מקבלים את החזרה לתנאי 6/10 (גם אם כולנו עומדים בהם בגבורה) - אנחנו מביאים בכך, חס וחלילה, את המתקפה הבאה עלינו או על הדור הבא (או על אזור אחר בארץ!).

החזרה צריכה להיות בצורה מדורגת, ואם צריך אז בצורה א-פורמלית. למשל, לאפשר חזרה בלי שירותי קהילה - זו חזרה א-פורמלית.

כמו כן ניתן לקבוע תאריכי יעד כגון: חופשת פסח (רצוי אחרי החג, כמו בבדיחה המפורסמת) ואם המצב לא יאפשר עד פסח - אז ממשיכים עד הקיץ. זאת כדי לאפשר מעט יכולת תכנון למי שרוצה לחזור כשיתאפשר, אך לא יכול כרגע בלי מעטפת ומסגרות מתאימות.

תמר אייל / "הביתה, הביתה, באה עת לחזור..." (אהוד מנור)

פעם שאלתי פסיכולוגית איך יכול להיות שאבא שלי, שחווה בימי מלחמת העולם השנייה ילדות מורכבת ומצולקת, יצא כל כך בריא בנפשו ושמח בחלקו? היא ענתה לי שכנראה אמא שלו, שלצערנו חיה רק בשנתיים הראשונות לחייו, העניקה לו בשנתיים האלו הרבה חום, אהבה וביטחון שנתנו לו את הכוחות להמשך הדרך יחד עם אבא שלו - סבא שלי.

במהלך השנים, כשסבבי הלחימה באזורנו הפכו להיות שגורים, הבנתי שאנחנו כמשפחה יכולים להמשיך להיות בסעד מתוך בחירה לגדל את ילדינו במציאות ביטחונית מורכבת.

כאשה, כאמא וכמורה אני משתדלת לנתב את ההתמודדות עם הפחד, הנדודים, הבלתימיים, ועוד - להזדמנות לחיזוק 'שרירי ההתמודדות'. זה אומנם מתוך אילוץ, אך זו הזדמנות לילדינו, כשאמא אוחות ביד ימין ואבא משמאל, ללכת צעד אחר צעד בתוך ההתמודדויות שהלחימה באזורנו מזמנת, לקנות כישורי התמודדות להמשך החיים, ולצמוח מתוך כך.

לאחר שלושה חודשים בהם התרחקנו מהבית על מנת להישמר ולהתאושש מאירועי שבת - שמחת תורה והקדשנו את הזמן לטפל בעצמנו, חודשים בהם עטפו אותנו והרעיפו עלינו כל טוב ושפע רב - אני חושבת שהגיעה העת להתחיל בהחלמה. לשוב לביתנו, להתרגל לכך לאט לאט, להיות יותר פרודוקטיביים, לתת מעצמנו בסעד ובסביבה, ולשקם את ביתנו הפרטי והקיבוצי.

אני פוגשת את הנוער שלנו בחודש האחרון, בשבתות אצלנו בבית ובחטיבת 'דור נבו', ואני שומעת מהם כמה כוחות ורצון יש להם לחזור ולעשות בקיבוץ מה שנדרש. בסבבים בהם הנוער שלנו היה פעיל ב'נוער צחי' היתה להם הזדמנות להתחבר מתוך עשייה, להעמיק את השייכות לקיבוץ ולהיות בצד העושה והנותן.

החזרה הביתה היא תהליך הדרגתי שצריך להתחיל להניע - עד למעבר הסופי. זהו תהליך שכרוך בגישושים, בהסתגלות, בהשבת האמון האישי במרחב הפיזי ועוד. לשם כך עלינו לנקוט בצעדים שיסייעו לכל אחד ואחת שרוצים בכך, ולקהילה כולה.

אני מאמינה בנו ובילדינו שיש לנו את הכוחות והיכולת לשוב לביתנו, לחדש את קהילתנו בקיבוץ ולהפריח את אזורנו.

הדס לוי

קהילה מורכבת מהרבה משפחות. הקהילה היא לא ישות העומדת בפני עצמה והיא לא יצור אורגני. מכאן צריך להבין שמה שמאחד אותנו כקהילה זה נתינת המקום והמרחב לכל משפחה לעשות את מה שהכי נכון ומתאים לה, מבלי לפגוע באחרים.

אני מבינה למה החזרה לסעד נכונה וטובה למשפחות בעלות פרופיל מסוים ולמה היא אינה נכונה למשפחות בפרופיל אחר. עלינו לספק מענה לכל אחת מהקבוצות, כך שכולם ירגישו חלק מרקמה אנושית אחת. גם אם היא לא נמצאת באותו המרחב.

כל עוד יש לנו את הרוח והאמונה זה בזה - כמה חודשים לכאן או לשם, במקום כזה או אחר, לא יפגעו בקהילה ואולי אפילו יחזקו אותה בחזרתה הביתה.

שחר סמיט

אם היינו מנהלים פאנל כזה בכל אחד מהסבבים הקודמים גם אני הייתי מצטרפת לדעת מי שסוברים שחשוב לחזור, ובמהרה, והכי טוב לא להתפנות מלכתחילה. אבל אנחנו לא בעוד "סבב", וגם לא רוצים שזה יסתיים כמו עוד אחת מאותן לחימות שבסופן חיזל"שו אותנו הביתה בלי ששום דבר באמת השתנה.

אני רוצה שנאמין שאנחנו ראויים לחיות במציאות ביטחונית שונה וטובה.

שלא נתייאש, שנבין שבכוחנו לשנות ולא לחזור שוב אל מה שחיינו אותו כבר 20 שנה.

וכדי לראות הפעם תוצאות שונות נצטרך לפעול בדרך שונה מזו שבה נקטנו עד עכשיו, בכל הסבבים הקודמים.

וזה אומר כרגע לא לחזור הביתה - עד שיובהר ויוכח שהמציאות הביטחונית השתנתה מהותית ובאופן מוחלט.

לא לחזור עד הניצחון, כי לחזור לפני כן פירושו להנציח את מה שחיינו עד היום.

הקב"ה גלגל לפתחנו הזדמנות היסטורית, כואבת וקשה אבל כזו שטרם הייתה:

1. מחיר כבד ביותר ששילמנו למן היום הראשון של המלחמה - ושחובה עלינו להכות עד חורמה באוייב שקם עלינו.
2. צפון הרצועה וחלק ממרכז הרצועה פונו מאוכלוסייה. זה טרם קרה בעבר.
3. ולהבדיל אלפי הבדלות, חבל הארץ האהוב שלנו פונה גם הוא ממרבית תושביו כדי להגן עלינו, וכדי לתת לצה"ל ללחום בעוצמה.

נוצרה כאן אפשרות לוודא שהפעם המשימה תושלם, ובשביל שזה יקרה אנחנו צריכים להמתין עם השיבה הביתה. כדי לייצר לחץ על מקבלי ההחלטות, שלא יתקפלו שוב, ולתת גב חזק למנהיגים שלנו וללוחמים, ולומר להם באופן נחרץ:

תמשיכו במלאכת הקודש שאתם מבצעים, ותסיימו אותה. תייצרו כאן מציאות ביטחונית איתנה.

נמתין מחוץ לבית, מתוך חוסן ואחריות לאומית, נחכה עד החזרה, מתוך הערבות ההדדית שיש לנו כלפי הקיבוצים השכנים שלא יכולים עדיין לחזור, וכדי שיוכלו לחזור בהמשך בבטחה.

נחכה, באי נוחות הקיימת, במלון או בדירה. נשלם את המחיר שכרוך בזה, כי זו מלחמת קיום על המדינה. אנשים מוסרים נפש פשוטו כמשמעו בלחימה, אז אנחנו עכשיו נתאזר בגבורה, למרות הרצון לחזור הביתה.

יש כאן שעת רצון גדולה. גודל השעה מחייב אותנו להתגדל מתוכה, ולבקש עבורנו בעוטר, ועבור כלל ישראל ביטחון יציב ואיתן.

אורן ברנע / חזרה לסעד

מאז אותה שבת המציאות של כולנו השתנתה: שלנו כפרטים, של הקיבוץ, של הצבא ושל העם. הפכנו די מהר לחברה לוחמת, פחות מפונקת, חברה שמתמודדת עם אובדן גדול ועם אתגרים ביטחוניים מוחשיים.

חובה עלינו להתאים את עצמנו למציאות הקשוחה ואתיחס תחילה לשני דברים נסתרים:

א. **החוסן** – החיים בסעד ב 6.10 לא דרשו חוסן נפשי מיוחד. לכאורה הקיפה אותנו טבעת חסינות חיצונית

מרשימה: כיפת ברזל, "המכשול", "רואה - יורה", ואויב מורתע. לצערנו החסינות החיצונית הזאת נפרצה

ואנחנו חייבים מול זה לחזק את החוסן האישי שלנו, אותו חוסן, אותו DNA שהחזיק את סעד בשנותיה

הראשונות בתנאי ביטחון קיצוניים.

המדינה מצידה צריכה לבנות מחדש טבעת הגנה ראויה לאזרחים, אבל חובה עלינו לטפל במקביל בעצמנו ולאמן מחדש את השריר החשוב הזה שקצת התנוון – החוסן הנפשי. השריר הזה יעזור לנו לעבור משברים שייתכן ויחכו לנו, כמו לרבים בארץ, בהמשך.

ב. **הטראומה** – כולנו נדהמנו ממה שקרה באותה שבת, כולנו!! זה אירוע טראומטי שמשותף לנו, מי בעוצמה כזאת ומי בעוצמה אחרת.

פרופסור אשר בן אריה, מנכ"ל מכון חרוב שעוסק בטראומות ופגיעות בנוער, פרסם חוות דעת המסבירה כי גם אם המלוונות פתרו את הבעיה הפיזית של תושבי העוטף, המציאות המתמשכת שם פוגעת בבני הנוער (וגם בהורים), יוצרת סיר לחץ בתא המשפחתי ולא מאפשרת להתפנות ולטפל בטראומה. "הדרך היחידה להתמודד היא חזרתם של הילדים ובני הנוער יחד עם משפחותיהם אל קהילות המוצא (והבית). רק כך יוכל להתחיל המסע של ההתמודדות עם הטראומה של ה 7 באוקטובר". המלצתו היא לחזור הביתה ברגע שניתן ולא לתת לטראומה להתנפח.

בנוסף מאז שהגענו למלון נבו עוברים עלינו שני תהליכים דיפוזיים:

א. משפחות עם ילדים עוזבות למקום בו ניתן לקיים שגרת חיים משפחתית נורמאלית ולהשתלב במערכת חינוך שקיימת ביישוב. המשפחות משתקעות במקום אחר.

ב. משפחות, בעיקר בוגרות ללא ילדים בשלב החינוך, קובעות עובדה וחוזרות לסעד.

כשאני משקלל את שני התהליכים הדיפוזיים האלה ומוסיף להם את הצורך לחזור כדי להתחזק פנימית ולהקטין את הטראומה, ברור לי שאנו חייבים לזרז את החזרה הביתה.

כמה נקודות כהמלצה למזכירות ולהנהלת הקהילה:

א. אנחנו שייכים לקבוצת 0 – 4 ק"מ. אך אנו מבקשים, בתוך קבוצה זו, התייחסות שתותאם ליישוב שהחלוציות והרצון לחזור בוער בחלק משמעותי מתושביו.

ב. עלינו להסכים עם הצבא והמועצה על תאריך קרוב יחסית בו נחזור לסעד.

ג. מי שצריך יותר זמן יוכל להישאר במלון שימשיך לתפקד בתקופת המעבר.

ד. עלינו לפנות למועצה בדרישה לפתיחת מערכת חינוך באותו תאריך חזרה באזור: בבית הספר הממוגן בסעד או במקום עורפי אחר בשדות נגב..

ה. החזרת שירותי הבריאות לסעד. ואם אפשר - משודרגים.

ו. להיערך עם הצבא להגנה על הישוב ולנסות להקטין את רעשי התותחים דרך שינוי מיקום הסוללות.

ז. החזרה לסעד תיעשה בשמחה וברוח חלוצית. נחזיר את החיים לשבילים ולמדשאות. נחזיר את התפילה והתרבות. זה אירוע היסטורי!! אנחנו נעשה היסטוריה שתעצב את רוח היישוב שלנו ונקווה שתשפיע גם על ישובים אחרים. ונעשה זאת ביחד עם הנוער שלנו בגאווה גדולה.

ועוד בעניין רעשי התותחים. הרעש הולך ופוחת בכל שבוע. אני מקווה שלא יישארו קולות בעוד חודש. אלה שבסעד יודעים שלאחר זמן מתרגלים. וצריך לזכור שאלה הרעשים שלנו, של "הטובים". גם לדור המייסדים היה רעש בלילה, פניה ברגשטיין כתבה על זה שיר לילדים ואני מתאים אותו לרוח התקופה:

מי נובח כול הזמן,

זה תותחי הנאמן

זה תותחנו השומר,

לנו לילה טוב אומר.

דעות נוספות שנשמעו על ידי חברים במהלך הערב:

חברים הדגישו את צורכי החברים המבוגרים: מערכת רפואית מסודרת, ארוחה חמה (ישנם אנשים בני למעלה מ-90 שלא יוכלו לסמוך על ביטול בכוחות עצמם), פעילויות למבוגרים להפגת הבדידות. לא לחזור באופן חלקי, כאשר כל השכונה עדיין חשוכה והבדידות מתעצמת.

היו חברים וחברות שביקשו להדגיש, בניגוד לרושם שנוצר אולי, שטוב להם במלון, וזו המסגרת המתאימה להם כרגע.

הורים צעירים עמדו על הקושי להרגיל ילדים למסגרת חינוכית חדשה – ועל כן מעדיפים להישאר במלון. כאן הילדים התרגלו כבר למסגרת מסוימת.

דיברו על הקושי לחזור לקיבוץ שנראה כבסיס צבאי, אנטנות גדולות על מנופים, עמדות צבאיות וכד', ומאידך ביקשו להגדיל את מצבת השומרים בקיבוץ – שמירה של 24/7 בקיבוץ.

חברים אחדים ביקשו להפריד בין הצרכים והרצונות שלנו לבין הפוליטיקאים והצבא שאולי שיקוליהם אחרים וטובתנו לא תמיד בראש מעייניהם. הובעה תחושה של חוסר אמון בחלונות הגבוהים, תחושה שקשה היום לסמוך על מישהו...

רבות דובר על מערכת החינוך כמדד ליכולת שלנו לחזור – רק כאשר מערכות החינוך תפעלנה כסדרן אצלנו. פרטים יכולים לחזור קודם, אך הורים שילדיהם עדיין במערכת החינוך יצטרכו להתאזר בסבלנות.

ולפני שהתפזרנו התבקשנו לסמן מה הם ארבעת ההיגדים שהיו לנו משמעותיים ביותר במהלך הערב על פי סיכומי המארגנות. נשמח לפרסם דעות נוספות בעניין, שכן בוודאי לא הקפנו את כל הנושאים.

ונקווה להתראות במהרה כולנו בסעד הבנויה.

הבית / צדינה ארינפלד

בקצה הגינה

ממש בפינה

עומד לו עץ הערבה

ושם זוהי הפינה שלי

זה המקום שלי

על כסא הנדנדה

הערבה בוכיה

ואף אני בוכיה.

אלוף פיקוד הצורף וראש מנהלת תקומה במלון נבו יט המלח

למחרת, ביום שני, התארחו אצלנו במלון אורחים חשובים. האלוף רפי מילוא, מפקד פיקוד העורף, מר משה אדרי, ראש מנהלת תקומה וראש המועצה שלנו מר תמיר עידאן.

שמענו סקירה מפורטת מפי האלוף על המציאות הביטחונית העכשווית, תוך דגש על צפון הרצועה והזיקה ליישובים מול החלק הצפוני. עמדתו הייתה חד משמעית. מן ההיבט הביטחוני קהילת סעד יכולה לחזור כבר עתה לסעד.

קשה היה להתעלם מפערי העמדות בין דברי האלוף לבין דברי ראש המועצה שלנו המתנגד נחרצות לחזרה ליישובים בשלב זה.

עמדה זו הותירה חלק גדול מן המשתתפים בתהיות ובספקות. היו שחשו כי לא קיבלו מענה מספק לשאלותיהם ולדאגותיהם. תוכלו לקרוא על כך בהמשך בתגובתו של יחזקאל לנדאו.

אחריו עלה משה אדרי והציג בפנינו חזון מעורר השראה כיצד מבקשת מנהלת תקומה לשקם את חבל הארץ היפה והמיוסר שלנו. החל מן הטיפול בבעיות העכשוויות של המפונים, דרך החזרת מירב התושבים לביתם, ועד תוכנית

החומש הכוללת טיפול בנושאי חקלאות, כלכלה דיור, תרבות ועוד ועוד. מי ייתן ותוכנית זו תקרום עור וגידים ולא תישאר רק על הנייר.

חברים לא מעטים השמיעו את עמדותיהם, שנעו בין חזרה עכשיו, לבין המתנה (ארוכה) לפחות עד סוף שנת הלימודים, או לחילופין - עד שיובטח השקט וישוב הביטחון המלא לעוטף.

שרון - מנהלת הקהילה - דיווחה שכרגע כ- 30% ממשפחות חברי ותושבי סעד נמצאים מחוץ למלון. הן מצאו לעצמן פתרונות אחרים המתאימים לכל אחת מהן, כולל מספר משפחות שכבר עתה שבו לביתן בסעד כ"כוח חלוץ". שרון דיברה גם על חשיבות הקשר עם כל המשפחות, ובנושא זה ראו נא את פנייתה של ועדת הקשר החדשה שקמה לנו במלון. (ותודה לדני בר"ט על הסיוע בסקירת הערב).

דמריט kafe הספקתי מור...

ביום שני האחרון רציתי לדבר בנוכחות האורחים החשובים שהגיעו אלינו למלון, אך רשימת הדוברים נסגרה, ונאלצתי לוותר... בחרתי להביא את הדברים בפניכם, בתקווה שתצליחו לנגס בדמיונכם באינטונציה הנכונה... אני מבקש לנצל את ההזדמנות בה נמצאים כאן אנשים שקרובים יותר למקבלי ההחלטות.

אני מוכרח לומר שאני מודאג מאוד ממה שאני מבין שקורה באזורנו, והכל כמובן רק לפי הידע שיש לי. לפני שבוע צולם שלט של חברת "נתיבי ישראל" שאומר: "פרויקט דרך בטוחה, הקמת קירות הסתרה ושביל אופניים לאורך כביש 34 ו-232", כלומר מסעד ליד מרדכי.

האם השתגענו? האם לא הבנו כלום ממה שקרה בשמחת תורה?

הרי אם אנחנו בונים קירות הסתרה, זה אומר שאנחנו מוכנים שיהיו ברצועת עזה טילי נ"ט. זה מה שאנחנו מתכוונים? לי זה נראה הזוי וחמור!!!

לפני כ-20 שנה, כשהייתי חבר בכיתת הכוננות לקחו אותנו לסיור בגזרה, והראו לנו בגאווה את המוצב החדש שבנו בין ניר עם, ארז ושדרות. הראו לנו מוצב מבטון שיעמוד בפני ירי תלול מסלול, ושאלתי כבר אז, "אתם מעלים על דעתכם שיירו רקטות על מוצב שנמצא בין שלושה ישובים?!" מסתבר שמקבלי ההחלטות העלו זאת בדעתם... 20 שנה מיגנו את עצמנו לדעת! הוצאנו מיליארדים, והכל קרס ברגע.

דבר נוסף. אמרו לי הבוקר (ולפי מה שהאלוף אמר אולי זה לא נכון. הלוואי שזו טעות), שאתמול בערב אמרו בחדשות ש-200 אלף תושבי הרצועה כבר חזרו לצפון הרצועה. האם לא ברור שהם יחזרו לסליקים שצה"ל לא מצא וימשיכו לירות עלינו???

אחד הבנים שלי, שעבר בחודשים האחרונים בלא מעט בתים ברצועת עזה, סיפר לי על שתי תמונות שבולטות מאוד בבתים שם. תמונה של הר הבית – שמראה את היעד שלהם, ומפה של ארץ ישראל ללא רמת הגולן, כי רמת הגולן מבחינתם שייכת לסורים, ושאר הארץ היא היעד שלהם.

"כוח צבאי בקיבוץ" כפי שאמר האלוף, מדאיג אותי מאוד. בקבוצת יבנה אין צורך בכוח צבאי. למה אצלנו יש צורך???

אני חושב שהדרישה שלנו צריכה להיות שצה"ל יישאר ברצועת עזה! הגיע הזמן שנפסיק לרחם על האכזרים, נבין שכל החלומות שלנו נגוזו, ויהיה לנו שקט וביטחון רק אם צה"ל יישב ברצועה, ולא יתן לאף קלצ', RPG או קאסם להיכנס לשם.

לעניות דעתי, מתוך תקווה שצה"ל ימשיך לעבוד כל הזמן ברצועה, אנחנו צריכים להתארגן כך שנוכל לחזור לסעד בסוף פברואר, מייד אחרי פורים קטן, כולל פתיחת מוסדות חינוך ממוגנים בסעד, **אך להתנות תנאי**: ביום שצה"ל יוצא מרצועת עזה, אנחנו חוזרים לים המלח! אין שום דבר אחר שיבטיח את ביטחוננו, חוץ מנוכחות צה"ל ברצועת עזה.

כשאבא שלי ע"ה לימד אותי שחמט, הוא לימד אותי ש"ההגנה הכי טובה היא ההתקפה!" מספיק להתמגן!

יחזקאל אן דא

לפצאים מתרחקים כדי להתקרב אחד

לפני כחודשיים חיפשנו יישוב קטן, קרוב עד כמה שניתן למקומות העבודה שלנו ולמסגרות החינוכיות של ילדינו. בדקנו את המענים הקיימים למשפחות המפונים, ולאחר "שיעורי בית" שערכנו בחרנו להתגורר בתקופה הנוכחית בירוחם.

מדובר ביישוב קטן, המזכיר לי את הקיבוץ. רחוב אחד ראשי ללא רמזורים, סופר אחד גדול לכלל האוכלוסיה שמפוצץ באנשים ביום שישי בצהריים, מתנ"ס, ספריה ו...מדבר. האוכלוסיה מגוונת: מסורתיים לצד חברים מהמגזר הכללי וגם דתיים. אין גרעין בירוחם, כולם מעורבים עם הקהילה. ישנו בית ספר יסודי הכולל 750 תלמידים, ומנוהל על ידי שני מנהלים. הילדים שלנו לא לומדים בבית הספר הנוכחי אלא במסגרות של מפונים. אנחנו גרים בדירה שכורה מרווחת עם גינה. מיד אחרי שהגענו זכינו לתואר חדש - סבא וסבתא! אירחנו את בתנו אריאל ומשפחתה ואת הנכדה החדשה שנולדה לנו במזל טוב - נהורא. כעת אנחנו לומדים את "תורת הסבאות וסבתאות" תוך כדי הניסיונות להיקלט ולהתרגל למקום החדש.

מיד עם המעבר לדירה ללביא היה חשוב לסדר את הגינה של הדירה. הוא קנה דשא סינטטי וכפי שאמר: "אני לא יכול בלי לראות ירוק"... (אולי זו מורשת סעד?)

את הילדים שילבנו במסגרות חינוכיות של מפונים עד השעה 13.00 בצהריים, ואחר הצהריים שילבנו את הילדים בחוגים של המתנ"ס. הילדים ואנחנו נכנסו גם לתוכנית מענים רגשיים לאור המצב. אני ממליצה בחום רב לקבל זאת, למי שעדיין לא הספיק.

ביחד איתנו נמצאת כאן קבוצה גדולה של משפחות משדרות שמתאכסנת במלון "אירוס המדבר" ובצימרים ביישוב. עיריית שדרות, בשיתוף עם המועצה בירוחם, מארגנות פעילויות רבות באמצע השבוע ובכל יום שישי למשפחות, וכמובן קידוש בשבת למשפחות.

אנחנו גרים בשכונה בכניסה ליישוב עם שכנים מקסימים. הספקנו לחגוג יחד הדלקת נרות חנוכה, לבנים היה ערב התוועדות ביום חמישי עם צ'ולנט, אירוע ראש חודש טבת לבנות, סעודת הודיה לחברה כאן ובט"ו בשבט, בעזרת ה', יתקיים כאן מפגש נשים.

בעיר ישנם מספר בתי כנסת. אנחנו הולכים לבית כנסת הנמצא במקלט באחת השכונות שקרובות אלינו (אגב, הוא הוקם בקורונה). בשבת אנחנו הולכים לבית כנסת הקרוב לישיבה התיכונית. האווירה בבית הכנסת מזכירה לי במידה מסוימת את בית הכנסת שלנו. השבת עלתה בי מחשבה כי כל השנים רציתי שבסעד תהיה אוכלוסיה מקפידה יותר על קיום המצוות, והשבת הופתעתי מעצמי לגלות, אחרי שראיתי את כל הנשים בתפילה, איזה מזל שהאוכלוסיה בסעד היא מגוונת ומזכירה את המקום ממנו גדלתי וממנו באתי. הרגשתי שהדבר נותן לי ביטחון - כל אחד יכול להתקדם בקצב שלו. אך מיד בצאת שבת חזרתי להתלבטות הישנה: עד כמה הייתי רוצה מסגרות תורניות עבורי ועבור ילדיי, כאלו שיקפצו אותי גבוה יותר מבחינה דתית. גם זה אופייני לתקופה זו - לבטים... עד כה בשבתות היינו כמעט תמיד בהרכב משפחתי מלא, וגם הספקנו לארח חברים, כך שלא הרגשתי את הבדידות באופן מוחשי. אך לאחר חודשיים של בישולים שוב חושבים על התאוורות.

לאחרונה אני מאד עסוקה בשאלה איך אהיה אחרי המלחמה? האם אשתנה? במה אשתנה? האם אנחנו כעם וכקהילה בסעד נשתנה? האם ננהג אחרת זה כלפי זה? האם יהיו ערכים שניתן להם מקום בסדר עדיפות שונה ממה שנהגנו עד כה?

כששאלתי חברה (שלא גרה בעוטף) היא ציינה שהיא כבר פחות שיפוטית כלפי אחרים. היא סיפרה שבעבר כל מי שראתה אותו עם קעקוע על גופו היא סלדה מכך והתקשתה להעריך אותו. בשמחת תורה פגשה חייל מקועקע שמחכה להיכנס לעזה, ובאותו הרגע - כך סיפרה - הרגישה איך היא משחררת ממנה סטיגמה שהלכה איתה לאורך שנים.

קשה לי עדיין להסתכל מבחוץ ולראות היכן השינוי אצלי אך אני מקווה להיות טובה יותר, רגישה יותר ופחות שיפוטית כלפי האחר.

אגב, למלון נבו קפצנו לבקר כבר פעמיים, ושמחתי והתרגשתי. התגעגעתי לפגוש את האנשים מהקהילה!

אני באופן אישי מחכה כבר לחזור לסעד. מבחינתי, ברגע שמודיעים על חזרה אני אורזת וחוזרת. אני לא דואגת מכך שמשפחות בוחרות לצאת לגור במקומות אחרים. אני ממליצה לאותן משפחות להגיע מידי פעם למלון ולשמור על קשר, כדי שיהיה קל יותר כשחוזר לקיבוץ. אני רוצה להאמין שהמרחק הזה יביא איתו בהמשך קרבה וחיבור ממקום גבוה יותר לאנשים ולקהילה. בהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה לעורכת העלון חגית, שמעודדת בעין טובה ומזמינה אותנו לחלוק עם הקוראים את מחשבותינו ורגשותינו. שבת שלום ובשורות טובות לכל עם ישראל-

חגית עילר

אכתב פתוח

אחיי ואחיותיי, מבוגרים, צעירים, כולל שבעת התינוקות שנולדו לקהילה שלנו בשלושת החודשים האחרונים (אולי נוספו בינתיים עוד, ואני לא מעודכן). אני יושב עכשיו בחלקת אלוהים הקטנה שלי/שלכם, (עדיין לא על הכורסא שלי, שטרם שבה מ"נבו"), ומרגיש סוג של "בגידה". עזבתי אתכם באחת מן השעות היותר קשות, שעברו/עוברות על קהילת סעד לדורותיה. לא היה לי הכוח להיפרד מכל אחד ואחת מכם באופן אישי, ועל כך אני מתנצל. החלטנו לשוב לסעד מכמה סיבות. האמנו, ועדיין אנו מאמינים, שחשוב שיהיה כאן סוג של כוח חלוץ שיבחן "האם כלו המים", האם ניתן כבר בשלב הזה לאפשר למבוגרים שאין להם ילדים במערכת החינוך, והם מסוגלים להסתדר בכוחות עצמם, להחיות מחדש את "המחנה". יחד עם זה הלב שלנו לגמרי בסעד/נבו. עברנו יחד שלושה חודשים תמימים שנצרכו בכולנו לעולמים. אני יודע, הרעש, המעליות... וכולי. אבל כל אלה לא מורידים כמלוא הנימה מחוסנה, יופיה וכוחה של הקהילה האיכותית והנהדרת שלנו, שאהבתי והערכתי אליה רק עלו במלחמה שנפלה עלינו ללא התרעה. אני מלא כבוד לכיתת הכוננות שלנו שגוננה עלינו בגופה. לחברים ולחברות, שהעמיסו את כולנו על שכמם והובילו אותנו עד כאן. אני מלא תודה לכל איש או אישה, לכל גורם שתרום ותמציט ליבו לסייע לקהילת סעד לעמוד במבחנים הקשים שעברנו עד כה, ובאתגרים הקשים עוד יותר העומדים לפנינו. אני מאמין ויודע שסעד טובה וחזקה מכל מכשול שעומד בפניה, ולא ירחק היום בו נתאחד כולנו יחד בסעד הבנויה, חסונים וטובים מתמיד. אני אסיר תודה על הזכות להיות חלק, ולו הקטן ביותר, מכם. כי סעד היא בית, משפחה וקהילה, שאין משאת נפש גדולה יותר מאשר לחיות בה. מתנצל על ההתרחקות הזמנית. אתם עמוק עמוק בליבי. להתראות במהרה.

צאוס ברט

נשמח מאד לפרסם מכתבים או כתבות מפרי עטם של חברים נוספים השוהים כרגע במקומות אחרים בארץ. חשוב לנו מאד לשמור עמכם על קשר ולחלוק ביחד את התקופה הזו. בתודה.

דורשים הפלומכת

לאחרונה הקמנו במלון ועדת קשר חדשה. תפקידה של הוועדה הוא לקיים קשר עם כל החברים שנמצאים מחוץ למרכז החיים סעד-נבו. עקב ריבוי המשפחות שאינן איתנו במלון, נשמח מאוד לצרף חברים נוספים, ולא בהכרח מבין המתגוררים במלון. אנא, פנו לעדינה גרינפלד או לרננה יערי ותבואו על התודה והברכה.

השבוע חזרה מחלבת סעד לפעולה, והנה המוצרים הראשונים בכלבו שלנו. כבוד ליצחק שהם! צילם: צור גולן.

מה נשמע אצל החיילים והחיילות שלנו?

יש לנו שלושה חיילים (מלבד אליאב שחזר לכיתה הכוונות), אחרי מילואים ברבנות הצבאית בחודשיים הראשונים של המלחמה) - שני ילדים וכלה.

סיני - סיים שירות סדיר לפני כשנה, ומשרת כיום בקבע, בבסיס דרומי של חיל המודיעין, כחלק מיחידת ה-DC. בשגרה, תפקידו מורכב משתי זרועות - כקצין ניהול, הוא עוסק במשמעת, מנהלות ורכב, ובתחזוקת היומיום של היחידה. כנגד לוגיסטיקה, הוא אחראי על מחסן IT רב זרועי המתכלל ציוד מיחשוב של אגף המודיעין, חיל תקשוב, חיל האוויר וחיל הים. עקב המלחמה, החילות השונים זירזו את המעבר המתוכנן דרומה, והמחסן עובד בקצב משולש.

גם **שיראל** - אשתו של סיני - משרתת כנגדת בקבע, בתפקיד קצינת מדור הובלה בחיל האוויר, בצריפין. תחת אחריותה אישורים לכלל יחידות חיל האוויר בכל הנוגע להיסעים, הובלות ורכבים, וכן תיאום של טיסות אזרחיות לבעלי תפקיד וזכאים.

עקב המלחמה נוספו משמרות חירום וכלל הפעילות התרחבה והעמיקה, גם בתחומים הצבאיים/ביטחוניים וגם בקשר לטיסות האזרחיות (למשל עבור מפונים לאילת).

שי התגייסה לצה"ל לפני כשנה, לקד"צ בחיל המודיעין (העלון מפורסם באינטרנט, לכן אי אפשר לכתוב את שמה). היא קצינה אקדמית, וחתומה לשירות של שש שנים. כיום שי מפתחת תוכנה בצוות פיתוח של יחידה 8200, במערכת מבצעית משמעותית.

בשל המלחמה, מעבר לעבודת הפיתוח השגרתית ישנן משמרות 24/7 שמטרתן לשמור על כשירות המערכת ולענות בזמן אמת לצרכי המשתמשים בשטח. (דיווחה: סלעית לזר).

מכתב מן הקומונרית שלנו – שנינו מתווה הסניף

חניכים, סגל והורים יקרים!

בתחילת המלחמה היינו כל הקהילה כאן ביחד, מה שאיפשר לנו לקיים פעילות שוטפת של פעולות ומפגשים ואפילו להרים חודש ארגון מדהים! כרגע אנחנו נמצאים במצב קצת אחר. חלק מהמדריכים, הנחשוניםסטים והחניכים כבר לא גרים כאן במלון. למרות כל השינויים ברור לנו שהפעילות בסניף לא הולכת להיפסק, ואי אפשר לעשות "פריז" על סניף סעד עד שתיגמר המלחמה, לכן חשבנו על מתווה חדש.

פעולות אמצע השבוע: המדריכים יעשו מאמץ להגיע לפעולה כיפית וחוויתית כאן במלון לפחות פעם בשבועיים, ויודיעו עליה מראש, כך שכל החניכים יוכלו לתכנן את ההגעה שלהם.

שבתות: כיוון שהנוכחות במלון בשבתות היא עוד יותר קטנה מאשר באמצע השבוע, החלטנו שאחת לחודש (התאריך יפורסם מראש) נקיים כאן שבת עם סניף כרגיל, שיכלול מפקד ומנחה. באותה שבת המדריכים יעשו מאמץ להגיע, וכך גם משפחות שחושבות מתי לבוא לבקר במלון, יוכלו לתכנן את ביקורן לפי "השבת הסניפית".

השבת הסניפית של חודש שבת תהיה בפרשת "בשלח" י"ז שבט 27/1

ובשאר השבתות בחודש - הפעולות בשבת יהיו כלל שבת בפני עצמו, כלומר אם המדריכים והחניכים כאן - עושים פעולה!

אז מעבר לפעולות, מתי כן יוכל להיות מפגש סניפי?

בעזרת ה' באירועים גדולים יותר.

-מסע ט"ו בשבט (שממש מתקרב אלינו)

-התנדבויות בחסות צוות נחשון

-שבת סניפית מחוץ למלון (פרטים בקרוב).

ובעזרת ה', עם חשיבה יצירתית, נצליח ליצור עוד מפגשים של כל הסניף ביחד!

אנו מבקשים מכם את שיתוף הפעולה. נשמח, אם למישהו יש מחשבות על שיפור המתווה החדש, אנא, צרו איתנו קשר!

שתהיה שבת שלום וחודש טוב.

סוף תשפ"ד - מאור והרכליט

תודות

ביום ראשון לפני שבועיים, זכו ילדי מלון נבו לארוחת צהריים מיוחדת.

בשעות הצהריים המוקדמות הגיעו למלון אנשים מקהילת YOUNG ISRAEL OF NEW ROCHELLE בניו יורק, חברים של קרן וערן גינזברג. הם הקימו עמדות של פיצות וגלידה, ולכבוד האירוע הצטרף צוות המלון והפעיל עמדת פנקייקים, הכל על מנת לפנק את הילדים שלנו. הילדים הגיעו זה אחר זה עם אור בעיניים. קיבלו את פניהם פיצות חמות, גלידה מתוקה, ממתקים, משחקים, שתיה מתוקה, פנקייקים, מוזיקה טובה, אווירה בשמיים וחיוכים לרוב!

הכל התנהל בנעימות, תוך הפצת הרבה חום ושמחה.

אין מילים להודות על כל הטוב!

עזית דניאלי - בעט היפדיס וצוות החינוך

ולפצאמיס החכימה נאמרת

שלושה חודשים חלפו מאותו יום מר
בו נאלצתם, קהילת סעד, להחליף אתר באתר.
מהעוטף השוקק כשהיה בשיא הפריחה
התבקשתם לעזוב לים המוות, ממש בבריחה.
את "סעד התחתית" ביעילות הקמתם
ואת הטוב שבמצב יגעתם ומצאתם.

כעוף החול עם ישראל התעורר בהתרגשות
לעזור ולטפל בכל מה שלא סיפקה הרשות.
אך דבר אחד היה קשה מאוד מאוד לספק
את הפרטיות והביתיות, ללא צל של ספק.

במהרה התעוררה משפחת הקבה"ד
ביחד כולם, כאיש אחד, בלב אחד.
להעניק לכם ב"כלוב הזהב" טעם של בית
להחליף את שממת המדבר, הקוץ והשית.

במשך שלושה חודשים שחלפו
יותר מאלפיים עוגות נאפו.
התגייסו והתאמצו מאוד קהילות קבה"ד רבות
לשלוח למלון נבו תופינים עם ברכות מלבבות.

והנה היום, כשב"סעד תחתית" מתחילים לדבר על החזרה
גם צרכי עמך הקרובים בקהילות צפים לצערנו כבשגרה.
לכן מעתה נפסיק את משלוח המאפים לכם הסעדונים
ובאהבה לכם נאחל, שתזכו במהרה להיות גם הנותנים.

מאת חברי עדה אפ"הו (אפ"ה אינלמרא, אה...fe – האראאן והאקשר).

תודה גדולה מכל חברי סעד לקיבוץ שדה אליהו ולכל הקיבוצים הנוספים שהתגייסו למעננו ושימחו את לבבנו
בעוגות הטעימות. תודה על הציורים וההקדשות שצירפתם בלב פתוח. ותודה מיוחדת לשאול – שהקפיד לשמור
על קשר עם סעד, ולסייע ככל האפשר. מכתב תודה נשלח בשם הקהילה בים המלח לקהילות הקיבוץ הדתי.

מהכשרה קמ"ק

תקופת מלחמה. תותחים רועמים. צה"ל נלחם בעזה ומגן בצפון. תקופה מורכבת. הקהילה מחוץ לקיבוץ וחוסר הוודאות גדול. ובכל זאת, בתוך כל חוסר הוודאות הגדול והחושך שמסביב, אנו מיצרים וודאויות בענפים השונים. כלל הפעילויות חזרו לפעילות עליה כבר דיווחתי.

קייטרינג

השבוע חזר לפעילות גם הקייטרינג. וזאת לאור דרישה שהלכה וגדלה בשל פתיחת חלק ממערכות החינוך באזור. יוסי ואורי, שניהם כידוע גרים בכפר עזה, ומהווים גורם משמעותי ביותר באיחוי הפצעים והשיקום של כפר עזה, קיבצו ואיחדו את צוות העובדים הקבוע של החברה. החל מיום ראשון האחרון ריחות הבישולים חזרו לתנורים. ניכר שהצוות חיכה לחזרה לעבודה. עדיין אין אפשרות לייצר את מלוא הכמות, אך עם התקדמות הזמן וחזרת כמות נוספת של עובדים לביתם, ובעתיד - פתיחה מחדשת של מוסדות לימוד באזור - נגדיל שוב את כמות המנות. מערכות ההזנה מצפות בקוצר רוח לשובה של המערכת שלנו לפעילות מלאה.

רפת

כפי שכבר דובר, רפת סעד לא שפכה אפילו ליטר אחד לביוב, מן היום הראשון למלחמה. ההתעקשות של אודי להמשיך ולחלוב שלוש חליבות ביום, יחד עם תמיכה ביום ובלילה של איציק לייכטר לאורך כל המלחמה, וכמובן צוות מתנדבים ועובדים חדשים, אפשרה את המשך הפעילות באיכות וברציפות המאפיינים את הרפת.

ובזכות מיכל החלב שהותקן עוד לפני המלחמה הצלחנו לשמר את החלב ולשווק את מלוא הכמות שנחלבה. לאחרונה התבשרנו על תוספת של 700,000 ליטר למכסת החלב שלנו שחצתה כבר את רף ה-5 מיליון ליטר. הרפת שלנו איכותית מאוד אך ישנה מאוד, וכבר הגיעה לגבול העליון של יכולת הייצור.

לאור העובדה שמדובר ברפת איכותית מאוד, וההזדמנויות להרחבה, לשותפויות ולתוספת מכסה גדולות, ולאור אישור התבי"ע החדשה המאפשרת את הזזת הרפת, אנו נכנסים לתכנון והכנת תיק פרוייקט להזזת הרפת למקומה החדש בקוים 6,7, ו-8. בניית רפת חדשה, גדולה ומודרנית, תאפשר את המשך פיתוח הרפת, שיפור משמעותי של הרווחיות, ולדעתנו גם של התוצאות המקצועיות. וכמובן שדבר זה יאפשר גם את המשך פיתוח הקיבוץ סביב מרכז הקיבוץ, כפי שהצגנו בתוכנית התבי"ע.

מדובר בפרוייקט גדול ומורכב. אנו מאמינים שנצליח לצרף שותפים נוספים, וכן, להיכנס למסלולי התמיכה השונים, הן של מנהלת תקומה והן של משרדי הממשלה השונים.

תוכנית העבודה 2024

עוד לפני תחילת המלחמה התחלנו, בתאגיד האחזקות ובתאגידים השונים, בהכנת תוכנית העבודה לשנת 2024. המלחמה עיכבה את הכנת התוכנית. בשבועות האחרונים אנו מדייקים את המספרים והתוכניות. הצגנו חלק מהתוכניות בדירקטוריון תאגיד האחזקות, ועד סוף החודש נסיים להציג ולאשר את כלל תוכניות העבודה של התאגידים, וכמובן של תאגיד האחזקות בדירקטוריון, ומיד לאחר מכן נציג את התוכנית ונאשר אותה גם באסיפה. אני מתנצל מראש על העיכוב הנגרם, ועל העובדה שאישור התקציב יהיה בסוף ינואר או בתחילת פברואר, ולא בדצמבר - כפי שאנו רגילים. אך במסגרת האתגר הלאומי, אני סמוך ובטוח שעיכוב זה יתקבל בהבנה, ונזכה אף לכך שכל עכבה תהיה לטובה.

בהסתכלות מקדימה מאוד, ועדיין לא מחייבת, ניתן לשער שזכינו בחסדי שמים בצד הכלכלי, ונראה ששנת 2023 הסתיימה בתוצאות טובות משמעותיות מהמצופה.

מנהלת תקומה

בשבוע החולף זכינו לביקור של ראש מנהלת התקומה, משה אדרי, יחד עם מפקד פיקוד העורף, אלוף רפי מילוא, וכמובן ראש המועצה שלנו תמיר עידאן. המחוייבות של כולם למען שיקום ופיתוח יישובי ותושבי הנגב המערבי גדולה מאוד.

המנהלת עסוקה בשלב הזה בשני ערוצים במקביל. הראשון - יצירת התנאים לחזרה לישובים שכוללת כמובן את סל השירותים והתשלומים הקשור במגורים הזמניים, והכשרת היישובים לחזרה הביתה, כל ישוב על פי מצבו הפיזי והגיאוגרפי. ובנוסף - בגיבוש חוק התקומה לקראת אישורו בממשלה ובכנסת.

מדובר בעבודת מטה רחבה מאוד, המשלבת בתוכה את כל משרדי הממשלה, מתוך הבנה שחבל הארץ הנפלא שלנו ישוב לצמוח ולגדול, אף מעבר למה שהיה לפני פרוץ המלחמה הנוראה.

הצגנו למנהלת את מרחב הפרויקטים שהנהלות השונות עמלים עליהם. הצגנו רעיונות לפיתוח משמעותי, הן במשק והן בקהילה, וזאת בכדי שלמנהלת תהיה תמונה רחבה ככל הניתן, בבואה לגבש את החוק והתקציבים הנלווים לו.

בשבועות הקרובים נכין תוכניות עסקיות מפורטות, לצורך מוכנות של המערכות שלנו ליום בו יאושר החוק, ונוכל להניע את כל הפרויקטים הרבים שלנו, הממוקדים בפיתוח של סעד. כמובן שאין לי מונופול על החוכמה, ולכן כמובן איעזר באנשי תוכן ומקצוע, וגם ביועצים נוספים ככל הנדרש, להכנת התוכניות והחשיבה קדימה. אנשים רבים וגורמים רבים באים לעזרתנו בימים אלו, הן בגיוס משאבים והן בחיבורים עסקיים - ולכולם תודה.

שבת שלום!

כראף האפרין.

מזל טוב ואיחולים מקרב האב
אמיכל ולבני אחיטוב
איוכבד טאף ולכל המשפחה
ארצל נישואי הנכד / הנין
דרור ישראל עם אסתר
בנט של תמר ונתנאל ניין.

אמאכה אש היקרה לנו
אחים צימק מאד בשמחת הולדת הנ'נה -
בת איהודית ומאיר קונופניצקי
נכדה לזיוה ומשה פרוצף
מי ייתן ונוכל לחזק צימק פנימ אף פנימ
במהרה!

ברכות חמות וזרור איחולים
אמשחת וייס האורחמת
להולדת הבת -
אהדר ולצידו וייס
נכדה אדרורית ולאבי וייס
בצ"ה תעדף הקטנה אצולמ של
שלום, בריאות וביטחון.

משתתפים על אנחות בקהילה

1190 ה 9 א

קהילה יקרה,

השבוע התקיימו שני מפגשים קהילתיים, האחד ביום ראשון- בו הציגו חברות וחברי קהילה את עמדותיהם באשר לחזרה לסעד, וביום שלמחרת הגיעו אלינו האלוף רפי מילוא, מפקד פיקוד העורף, משה אדרי ראש מנהלת תקומה ותמיר עידאן ראש המועצה שלנו. על המפגשים בהרחבה ניתן לקרוא בדיווחה של עורכת העלון. בכל אחד מהמפגשים השתתפו מעל 250 משתתפים, כ-150 במלון נבו, ומעל 100 שהצטרפו למפגשים בזום. שני המפגשים היו משמעותיים ועוצמתיים לנו כקהילה ולכל אחד מחבריה וחברותיה. שמענו את דברי האלוף באשר למצב הביטחוני, את דבריו של ראש מנהלת תקומה באשר לפיתוח האזור ברמה היישובית, המועצתית והאזורית, ואת התייחסותו של ראש המועצה, וכן את הפער באשר למתווה החזרה ליישובים. בתוך הקהילה נשמעים קולות שונים בנושא החזרה לסעד; מן הצד האחד ישנם חברים שקוראים לחזור עכשיו הביתה (ויש כאלה שכבר עשו זאת), ומן הצד האחר יש את אלה שדורשים להשלים את מלאכת הצבא, עד להשגת ביטחון מלא לפני החזרה הביתה. התחושות מורכבות, מבולבלות, משתנות, והכמיהה לוודאות ולביטחון הולכת ומתגברת. בינתיים המרכז הקהילתי שלנו נמצא במלון נבו, כאשר למעלה מ-35% מהקהילה יצאו לפתרונות עצמאיים. מצב זה דורש מאתנו כקהילה למצוא דרכים יצירתיות לשמור על איתנותה של הקהילה שלנו. פורום קהילה עסוק בפיתוח פרקטיקות וכלים לחיזוק הקהילה וטיפול הקשרים החברתיים. קהילת סעד היא קהילה חזקה, שידעה להתמודד עם אתגרים רבים ושונים. הלכידות הקהילתית, רשת הסיוע והעזרה ההדדית בקהילה שלנו בנויה על ההון החברתי שלנו, על הקשרים שיש בין חברי וחברות הקהילה. עלינו להמשיך ולחזק את הקשרים הללו בכל רחבי הארץ. האחרייות היא על כולנו, על כל חברי וחברות הקהילה. בימים הקרובים ייצא סקר שמטרתו להבין את הצרכים שלכם, צרכים מיידיים וצרכים עתידיים. לאחר ניתוח הסקר והבנת ההעדפות של חברי הקהילה, נציג בפניכם את תוצאותיו ונפעל ליצירת מענים ככל שניתן. הימים אינם קלים והשהות רחוק מהבית קשה. בימים אלה מערכות היחסים, התמיכה והקשרים בינינו, עוזרים לנו להתמודד ומחזקים אותנו. אני קוראת לכל אחד ואחת לפעול לחיזוק קשרים אלה. הרימו טלפון אחד לשני, דרשו בשלומם של החברים, היפגשו בזום, הזמינו לביקור ובואו לבקר. יש לנו זה את זה וזו את זו, יש לנו אחריות ומחויבות לשמירתה של הקהילה היקרה שלנו – קהילת סעד. זה בידיים של כל אחד ואחת מאתנו.

אסיים במילותיה של עידית ברק:

אדם אוהב פעמים רבות לרגע

קט, לשבוע

חודש, שנה... לכל חייו

הוא אינו מודד כמה זמן אהב

אלא את משך הזמן

מאז רחקה אהבתו.

שתהיה שבת שלום וברכה,

לכמה, ערן